

Spiseskefuld Bromkalium om Aftenen kan jeg ogsaa nok til-lade Dem. Og saa forresten, kære Lidelsesfælle, lad os bære vore fortykkede Tarme med Taalmodighed! Vi skal forhaa-bentlig inte opstaa med dem i Evigheden.“

*

*

*

Per havde ikke Ro paa sig til at blive i Sengen længer end til den næste Morgen; og efter endnu et Døgns Forløb tog han hjem til sig selv. Kort efter begyndte Øvelserne paa Landbo-højskolen, og han forsvandt atter helt i sit Arbejde.

Udenfor Frederiksberg Have og Vejene deromkring kom han derfor sjelden uden om Søndagen, naar han tog ind til Byen for at gaa i Kirke. Han havde stadig en Sky for den egentlige By og undgik saavidt muligt ethvert Møde med gamle Studiekammerater eller andre Bekendte. Engang i en Sporvogn var han kommen til at sidde skraas overfor en af sine forhenværende Medstuderende, hvis overraskede, maa-bende og usikkert smilende Genkendelsesudtryk havde gjort ham saa nervøs, at han af lutter Angst for, at Mennesket skulde give sig til at tiltale ham og spørge ham ud, var steget af i Utide.

Med sine nye Studiefæller paa Landbohøjskolen knyttede han ingen Forbindelse. Sine Søkende besøgte han af og til, han havde ogsaa engang haft Genbesøg af Eberhard; men til nogen virkelig Fortrolighed kom det stadig ikke. I Vartov viste han sig af Forsigtighedshensyn ikke mere. Han søgte de mindre overfyldte Kirker og betragtede sig overhovedet ikke særlig som „Grundtvigianer“, ja var knap nok helt klar over, hvad denne Benævnelse i kirkelig Henseende betød. Ogsaa i sit Troesforhold var han endnu en Ensom, en Søgende; og Mode-rens Brev, som han nu havde læst i de forskellige Stemninger, forøgede kun hans Usikkerhed. Han kunde stadig ikke overvinde den Uhygge, han straks havde følt ved det. Han maatte tilsidst ligefrem tvinge sig til ikke at tænke paa det for ikke paany at blive et Bytte for Tvivlen.

Efteraaaret var inde. Vildvinen blødte overalt paa Villa-murene, og i Frederiksberg Have sejlede røde og gule Blade i de skyggemørke Kanaler. Han havde hurtigt faaet Forkær-